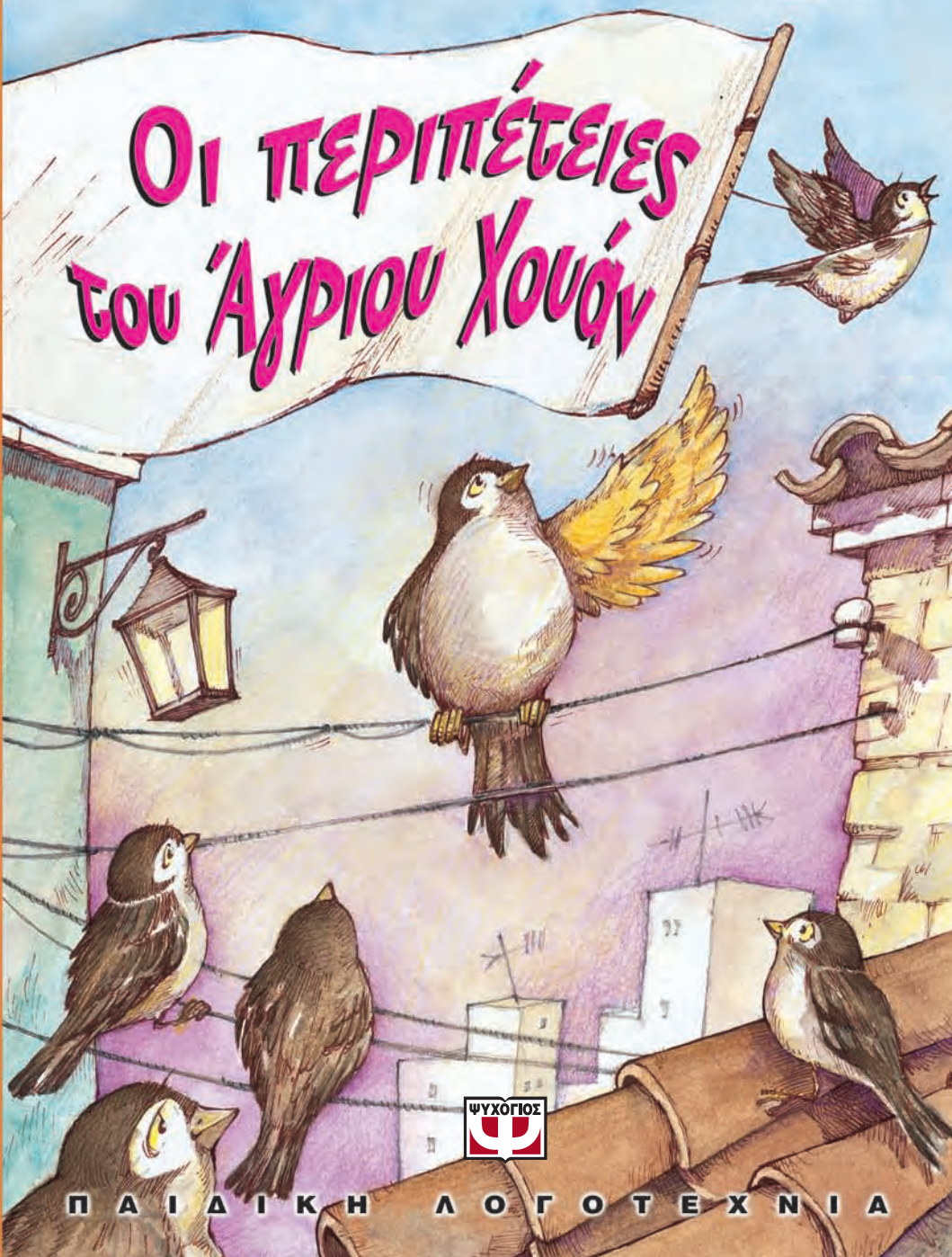

Γιάννης Ρεμούνδος

ΟΙ ΠΕΡΙΠΤΕΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 'ΑΓΡΙΟΥ ΧΟΥΑΝ'

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι απίστευτες περιπέτειες του Άγριου Χουάν**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γιάννης Ρεμούνδος

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Χρυσούλα Τσιρούκη

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Σπύρος Γούσης

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Γιάννης Ρεμούνδος, 2011

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2011

ISBN 978-960-496-288-4

Τυπώθηκε σε 100% ανακυκλωμένο χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομικήλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiu Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

Σπύρος
ΛΙΤΟΣ

Γιάννης Ρεμούνδος

Εικονογράφηση:
Σπύρος Γούσης

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΡΕΜΟΥΝΔΟΣ γεννήθηκε το 1950 στον Πειραιά. Σπούδασε στην Πάντειο Σχολή. Έζησε στη Δανία, τη Γιουγκοσλαβία, τη Γερμανία και για αρκετό διάστημα στην Κρήτη. Έχει δύο παιδιά και σήμερα ζει στον Πειραιά. Από μικρός είχε δείξει κλίση προς το γράψιμο και έχει ήδη εκδώσει αρκετά βιβλία. Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν τα βιβλία του: ΑΠΟ ΠΟΥ ΠΑΝΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΔΟ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ; που τιμήθηκε με το Βραβείο Μυθιστορήματος 1999 από τον Κύκλο του Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου, ΠΩΣ ΤΑ ΠΕΡΑΣΕΣ ΣΤΟ ΒΟΛΟ, ΚΩΣΤΑΚΗ; που τιμήθηκε με το Βραβείο Μυθιστορήματος 1999 από τη Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά, ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΚΡΥΜΜΕΝΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ, που τιμήθηκε με το Βραβείο Μυθιστορήματος 2002 από τη Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά, το ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ 21ΗΣ ΧΑΝΤΡΑΣ, ΤΗΣ ΚΑΚΟΜΟΙΡΑΣ! ΑΧ, ΑΥΤΟΣ Ο ΟΜΗΡΟΣ! ΟΝΕΙΡΟ ΕΙΝΑΙ, ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ! ΠΕΝΤΕ ΜΕΡΕΣ ΠΟΥ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΑΝ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ, ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΟΥ ΧΑΜΕΝΟΥ CD PLAYER και Ο ΘΕΙΟΣ ΜΟΥ Ο ΚΑΤΣΙΚΟΠΟΔΑΡΟΣ. Επίσης κυκλοφορούν τα βιβλία του για ενήλικους ΒΑΖΩ ΤΗ ΜΟΝΑΞΙΑ, ΒΑΛΕ ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ! ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ ΤΟ ΧΑΡΤΙΝΟ ΦΕΓΓΑΡΙ και ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΑΛΟΗΣ. Ο Γιάννης Ρεμούνδος ασχολείται παράλληλα με τη φωτογραφία κι έχει κάνει εκθέσεις με ζωγραφισμένες και ψηφιακές φωτογραφίες.

Στα εγγόνια μου, τον Μιχάλη και τον Γιάννη

Περιεχόμενα

Κόκκινη κλωστή δεμένη, στην ανέμη τυλιγμένη, δώσε κλότσο να γυρίσει, παραμύθι ν' αρχινίσει....	11
Γνωριμία με τον ήρωα	17
Η επίθεση των περιστεριών, ή τρεχάτε, ποδαράκια μου!	24
Όπου ο Άγιος Χουάν έμαθε να πετάει καλύτερα κι από αεροπλάνο!	32
Ένα λεωφορείο ταξιδεύει σαν Ελλάδα που ονειρεύεται.	37
«Με συγχωρείτε, λάθος!»	45
Δυο ερωτευμένα περιστέρια, ένας κόσμος αστεριών	52
«Μια νύχτα μόνο τάξε μου!»	60
Μπερδέματα	69
Όπου το μαγαζί με τα ωδικά πηνά μεταιρέπεται σε μανάβικο.	76
Όπου ο Άγιος Χουάν γίνεται πραγματικά άγιος!	82

Όπου ο Άγιος Χουάν κάνει καινούριες γνωριμίες και μαθαίνει μια διδακτική ιστορία.	90
Όπου ο Άγιος Χουάν συναντάει τον κόκορα τον Τηλεγραφητή, μόνο που είναι άρρωστος!	101
«Πάντα μπρος, πάντα μπρος, ταξιδιώτες»	111
Αετός ο Πετροπελεκητής	123
Ακόμα μια μάχη	132

Κόκκινη κλωστή δεμένη, στην ανέμη τυλιγμένη,
δώσε κλότσο να γυρίσει, παραμύθι ν' αρχινίσει

«Άντε, παιδιά, ώρα για ύπνο...»

«Νωρίς είναι ακόμα, καλέ μαμά!» αντέδρασε πρώτη η Άννα πνίγοντας με δυσκολία το χασμουρητό της.

«Νωγίς είναι ακόμα, καλέ μαμά!» επανέλαβε σαν ηχώ ο Βλάσης, ένα αγοράκι γύρω στα πέντε, κι έπνιξε το δικό του χασμουρητό.

«Δεν είναι νωρίς. Αφού κλείνουν τα μάτια σας, άντε μπράβο, πηγαίνετε σαν καλά παιδιά στα κρεβάτια σας κι αύριο, αν μας το επιτρέψει ο καιρός, θα πάμε όλοι μαζί βόλτα στο Σούνιο να δούμε το ναό του Ποσειδώνα, να βγάλουμε φωτογραφίες...»

«Εγώ λέω να πάμε όλοι μαζί στην παιδική χαρά και να μη βγάλουμε φωτογραφίες», μουρμούρισε ο Βλάσης τρίβοντας το μάτι του.

«Καλά, καλά, θα δούμε τι θα κάνουμε αύριο. Τώρα όμως θα πάτε για ύπνο», επέμεινε η μαμά τους.

«Εντάξει, θα πάμε για ύπνο, αλλά πρώτα ο παππούς θα μας πει ένα παραμύθι! Έτσι, παππού;» πα-

ρακάλεσε η Άννα τραβώντας τον από το μανίκι της μπλούζας του, αποφασισμένη να μείνει ξύπνια όσο γινόταν περισσότερο εκείνο το Σαββατόβραδο. Αισθανόταν μεγάλη πια, τετάρτη δημοτικού πήγαινε, μπορούσε να ξενυχτάει λιγάκι παραπάνω.

«Ο παππούς είναι κουρασμένος από το ταξίδι κι εσείς πρέπει να κοιμηθείτε. Θα μείνει όλη την εβδομάδα μαζί μας, οπότε θα έχετε όλο τον καιρό να πείτε παραμύθια», της έκοψε τη φόρα η κυρία Άρτεμη, που δεν ήθελε να της χαλάνε το πρόγραμμα και την τάξη του σπιτιού της.

«Ένα μικρό παραμύθι, καλέ μαμά...» επέμεινε η Άννα και χτύπησε με πείσμα το πόδι της στο πάτωμα.

«Ένα μικρό παγαμύθι, καλέ μαμά, ένα τοσοδούλικο παγαμύθι», επανέλαβε ο Βλάσης, δείχνοντας με τις παλάμες του πόσο μικρό θα ήταν το παραμύθι, και χτύπησε κι αυτός με πείσμα το πόδι του, αλλά δεν πέτυχε το πάτωμα, πέτυχε το πόδι της Άννας.

«Τέλος πάντων, ας τους πει ένα μικρό παραμύθι», πήρε το μέρος τους χαμογελαστά ο μπαμπάς τους, ο κύριος Μιλτιάδης Πελούσης, ο στατιστικολόγος, που δε χαλούσε ποτέ χατίρι στα παιδιά.

«Παππού, να μας πεις ένα παραμύθι, όχι από εκείνα που μας λένε για να κοιμόμαστε, από τα άλλα, τα δικά σου, που δεν κοιμόμαστε», πρότεινε η Άννα και, τραβώντας τον από το χέρι, προσπάθησε να τον σηκώσει από τον καναπέ.

«Ναι, φροντίστε να μείνετε ξύπνιοι όλο το βράδυ!»

γκρίνιαξε η κυρία Άρτεμη και συνέχισε: «Μπαμπά, θα τους πεις ένα μικρό παραμύθι, συνεννοηθήκαμε;»

«Ο παππούς θα μας πει το παγαμύθι ή ο μπαμπάς;» απόρησε ο Βλάσης και μπερδεύτηκε.

«Ο παππούς σας είναι μπαμπάς της μαμάς», διευκρίνισε ο μπαμπάς τους με επιστημονικό ύφος και με την προσοχή του στραμμένη στις ειδήσεις της τηλεόρασης.

«Λοιπόν, συνεννοηθήκαμε; Ένα μικρό παραμύθι απ' αυτά που λέμε για να κοιμόμαστε!» είπε αυστηρά η κυρία Άρτεμη.

«Συνεννοηθήκαμε», μουρμούρισαν κι οι τρεις μαζί και ανέβηκαν την ξύλινη σκάλα που οδηγούσε στο δωμάτιο των παιδιών.

Τα παιδιά βούρτσισαν βιαστικά τα δόντια τους, φόρεσαν τις πιτζάμες τους, κώθηκαν κάτω από τις κουβέρτες των κρεβατιών τους και πήραν θέσεις για να ακούσουν το παραμύθι.

Ο παππούς κάθισε στο σκαμπό, έξυσε το μάγουλό του σαν να σκεφτόταν αν χρειαζόταν ξύρισμα, ύστερα έκανε «χμ, χμ, χμ», κι ύστερα μουρμούρισε σκεπτικός: «Ποιο παραμύθι να σας πω, ποιο παραμύθι να σας πω...»

Τα παιδιά περίμεναν με την αγωνία ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους. Από την μπαλκονόπορτα ακουγόταν η απαλή ανοιξιάτικη βροχή.

Ο παππούς έκανε μια στράκα με τα δάχτυλά του και με ένα αδιόρατο παιχνίδιασμα στα μάτια είπε: «Λοι-

πόν, το βρήκα. Θα σας πω την *Κοκκινοσκουφίτσα*».

«Την *Κοκκινοσκουφίτσα*; Όχι την *Κοκκινοσκουφίτσα*! Αφού είπαμε να μας πεις ένα παραμύθι από τα δικά σου!» αντέδρασαν κι οι δυο με μια φωνή κι ήταν έτοιμοι να πεταχτούν από τα κρεβάτια τους και να κάνουν διαδήλωση στην πολυκατοικία για την αδικία που τους γινόταν.

«Καλά, καλά, μη φωνάζετε! Δε θα σας πω την *Κοκκινοσκουφίτσα*, θα σας πω τον *Κοντορεβιθούλη*!»

«Όχι, όχι τον *Κοντορεβιθούλη*, δε θέλουμε τέτοιο παραμύθι».

«Χμ, για να σκεφτώ καλύτερα... Χμ...» έκανε ο παππούς σαν ταχυδακτυλουργός που παίζει παιδεύοντας τα παιδιά. «Νομίζω ότι αυτή τη φορά το βρήκα».

«Μη μας πεις ότι βρήκες τα *Τρία Γουρουνάκια*! Αυτό δε θα το δεχτώ. Έτσι, Βλάση;» είπε αυστηρά η Άννα με το δάχτυλο τεντωμένο σαν αλεξικέραυνο.

«Όχι, όχι... Θυμήθηκα μια παλιά ιστορία, αλλά είναι κάπως μεγάλη».

«Ακόμα καλύτερα!»

«Και κάπως απίστευτη».

«Ακόμα πιο καλύτερα! Και τι ιστορία είναι αυτή;»

«Είναι μια ιστορία που την άκουσα να τη διηγούνται οι παλιότεροι όταν ήμουν παιδί στην επαρχιακή πόλη όπου μεγάλωσα».

«Ήσουν κι εσύ παιδί, παππού;»

«Σώπα, Βλάση. Όλοι ήταν κάποτε παιδιά, ασχέτως που το ξεχνούν. Και τι ιστορία είναι αυτή;» ρώτη-

σε η Άννα και βολεύτηκε στο μαξιλάρι της λίγο σαν βασίλισσα και πολύ σαν γάτα.

«Είναι η απίστευτη περιπέτεια του Άγριου Χουάν!» είπε νοσταλγικά ο παππούς καθώς θυμήθηκε τα παιδικά του χρόνια κι ασυναίσθητα άγγιξε τη φαλάκρα του.

«Δγάκος ήταν;» ενδιαφέρθηκε ο Βλάσης και φύσηξε με δύναμη για να βγάλει φωτιά σαν δράκος.

«Όχι, ο Άγριος Χουάν δεν ήταν δράκος, ήταν σπουργίτης, και μάλιστα σπουργιτάκι».

«Σπουργιτάκι;» μουρμούρισε η Άννα σουφρώνοντας απογοητευμένη τη μύτη της.

Γνωριμία με τον ήρωα

«Μάλιστα, σπουργιτάκι, αλλά αυτό το σπουργιτάκι ήταν η αιτία ενός περίεργου και ανεξήγητου φαινομένου που αναστάτωσε τη ζωή της μικρής μας πόλης κι έκανε τους επιστήμονες να τραβούν τα μαλλιά τους και να σκίζουν τα πτυχία τους!»

«Μα τι φαινόμενο ήταν αυτό τέλος πάντων;» ρώτησε η Άννα ανυπόμονη, ξέροντας τη συνήθεια του παππού τους να φλυαρεί μέχρι να τους σπάσει τα νεύρα.

«Το περίεργο φαινόμενο ήταν ότι τα σπουργίτια στην περιοχή του πρακτορείου των λεωφορείων εμφανίστηκαν με το ένα φτερό τους κίτρινο».

«Κίτρινα σπου'γίτια! Να, αυτές οι ιστογίες μ' αγέσουν, να μην ξέγεις τι σου γίνεται από την αγχή!» σχολίασε με θαυμασμό ο Βλάσης κι έβαλε το δάχτυλο στη μύτη του σαν να έψαχνε για κάποιο θησαυρό.

«Σώπα, Βλάση, και βγάλε το δάχτυλο από τη μύτη! Και πώς έγινε αυτό, παππού;»

«Όπως σας είπα, ο Άγιος Χουάν είχε βάλει το δα-

χιυλάκι του με την απίστευτη κι εξωφρενική του περιπέτεια! Οι επιστήμονες, βέβαια, δεν παραδέχτηκαν την ιστορία του ως αληθινή. “Αυτά είναι παραμύθια!” είπαν αλλά, όσο κι αν προσπάθησαν, δεν κατάφεραν να εξηγήσουν επιστημονικά αυτό το περίεργο φαινόμενο, κι ο καθένας έλεγε το κοντό του και το μακρύ του».

«Το κοντό του και το μακγύ του», επανέλαβε συλλογισμένος ο Βλάσης κι έχωσε πιο βαθιά το δάχτυλο στη μύτη.

«Μα αφού κοτζάμ επιστήμονες δε βρήκαν τη λύση του μυστηρίου, γιατί δεν παραδέχτηκαν ότι ο Άγριος Χουάν είχε βάλει το δαχτυλάκι του;» ρώτησε η Άννα κι ήταν φανερό ότι δεν είχε μεγάλη εμπιστοσύνη στους επιστήμονες.

«Γιατί η περιπέτειαί του ήταν τόσο απίστευτη, που έμοιαζε με παραμύθι, και οι επιστήμονες δεν τα χάβουν τα παραμύθια».

«Εμείς τα χάβουμε! Έλα, πες μας την απίστευτη περιπέτεια του Άγριου Χουάν του σπουργιπιού», ζήτησε αποφασιστικά η Άννα κι ο Βλάσης κατάπие μια φανταστική μπουκιά από το κέικ που είχε στείλει η γιαγιά τους.

«Ωραία, ας μεταφερθούμε με τα φτερά της φαντασίας μας στη μικρή μας πόλη δυο μέρες προτού εμφανιστούν με το ένα φτερό τους κίτρινο τα σπουργίπια. Βλάση, μη μασουλάς κι έλα μαζί μας στο φανταστικό μας ταξίδι», τον προέτρεψε ο παππούς.

«Δε μασουλάω», απάντησε ο Βλάσης καταπίνοντας τη φανταστική μπουκιά κέικ.

Ο παππούς συνέχισε. «Ήταν, που λέτε, το πρωινό μιας συνηθισμένης μέρας του καλοκαιριού. Ζέση πολλή, ιδρώτας, σκόνη και ξεθωριασμένος ορίζοντας. Τα τσιπζίκια έγδερναν τον καιρό κάνοντας “τσι, τσι, τσι”, τα κομπρεσέρ άνοιγαν ένα χαντάκι στο δρόμο κάνοντας “γκρ, γκρ, γκρ”, τα λεωφορεία μάρσαραν τις μηχανές τους προτού ξεκινήσουν και έκαναν “βρ, βρ, βρ”, οι τουρίστες μπέρδευαν τους δρόμους και ζητούσαν βοήθεια λέγοντας “χελόου” και “εξκιούζ μι”, οι μανάδες φώναζαν στα παιδιά τους διάφορα, όπως “Γιαννάκη, μην τρέχεις σαν αεριοθούμενο”, “Γιώργο, μη σκαλίζεις άλλο τις γλάστρες”, “Θανάση, βγες από το ψυγείο”, η καμπάνα του Αγίου Φανουρίου χτυπούσε τις ώρες “νταν, νταν, νταν”, κι ανάμεσα σε όλες αυτές τις φωνές και τους θορύβους, ακουγόταν από το πρακτορείο λεωφορείων πιο δυνατά από όλους η φωνή του Ισπανού να λέει: “Εμπρός, θάρρος, Άγριε Χουάν, πήδα, πήδα, γιε μου, όλε όλε!”»

«Είχατε Ισπανούς στην πόλη σας;» αναρωτήθηκε η Άννα περνώντας με μηχανικές κινήσεις τα δάχτυλα μέσα στα μαλλιά της σαν σταρ της τηλεόρασης.

«Όχι. Όταν λέω “Ισπανός”, εννοώ ένα σπουργίτι που το φώναζαν “Ισπανό” επειδή όλο για την Ισπανία μιλούσε. Είχε ακούσει ιστορίες από τα αποδημητικά πουλιά για τις ταυρομαχίες και είχε ενθουσιαστεί, κι έτσι του είχαν κολλήσει το παρατσούκλι “Ισπανός”.

Ήταν τέτοια η αγάπη του για την Ισπανία, που στο τέλος κάθε φράσης του έβαζε κι ένα “όλε όλε”, τραγουδούσε μόνο φλαμέγκο, είχε ονομάσει τη γυναίκα του “Ντολόρες” και το μικρό του γιο “Χουάν”, και επειδή ονειρευόταν να τον κάνει ατρόμητο ταυρομάχο, του είχε κολλήσει και το “Άγριος”».

«Άγιος, ε;» είπε ο Βλάσης και ανασπώθηκε αγριεμένος.

«Το όνομά του ήταν άγριο, γιατί ο μικρός Χουάν είχε βγει πολύ φοβισμένο πουλί, το ακριβώς αντίθετο από ό,τι ονειρευόταν ο πατέρας του. Αφού να φανταστείτε ότι φοβόταν τόσο πολύ που δεν είχε μάθει ακόμα να πετάει. Δεν έβγαινε από τη φωλιά του και το μόνο που ήξερε να κάνει ήταν να τιπιρίζει “τρίου, τρίου”».

«“Τσίου, τσίου” θέλεις να πεις, παππού».

«Όχι, “τρίου” θέλω να πω, γιατί ο Άγριος Χουάν ήταν ψευδός και το “το” το έλεγε “τρ”. Και λοιπόν που λέτε, ο πατέρας του ο Ισπανός φώναζε όλο νεύρα: “Πήδα, καμάρι μου, όλε όλε! Πήδα, λεβέντη μου, πήδα!”

»“Τρίου, τρίου...” απαντούσε τρομαγμένος ο μικρός και δεν το αποφάσιζε να πηδήξει από τη φωλιά τους και να πετάξει.

»“Πήδα, επιτέλους, και μη με σκας. Πήδα, που με έχεις κάνει ρεζίλι σ’ όλη τη γειτονιά με τα καμώματά σου. Εμπρός, θάρρος, κουράγιο, ατρόμητε Χουάν, όλε όλε. Πήδα και πέτα. Πήδα επιτέλους για να πε-

τάξεις, όλα τα άλλα σπουργίτια στην ηλικία σου πετούν μια χαρά και μόνο εσύ δεν το αποφασίζεις να πηδήξεις. Έλα λοιπόν, πάρε μια βαθιά ανάσα, κλείσε τα μάτια και πήδα, απόδειξε σε όλους ότι είσαι ο τρομερός, ο μοναδικός, ο Άγριος Χουάν, όλε όλε!”

»“Τρίου, σνιφ, τρίου, σνιφ, σνιφ, τρίου, σνιφ, σνιφ, σνιφ, τρίου...” μυξόκλαιγε ο μικρός, τον λυπήθηκε η κυρία Ντολόρες και μπήκε στη μέση.

»“Μην τον πιέζεις άλλο, άντρα μου. Μικρός είναι ακόμα, το μικρό μου! Με τον καιρό –πού θα πάει;– θα μάθει να πετάει. Μα σήμερα, μα αύριο, θα μάθει, όλοι μαθαίνουν...” είπε συμβιβαστικά.

»“Άσε με, βρε γυναίκα, που όλο το μέρος του παίρνεις και τον κακομαθαίνεις. Για κοίτα, καμάρωσε τώρα τα αποτελέσματα· ο γιος μου, ο δικός μου γιος, ο Άγριος Χουάν, να μην εννοεί να το πάρει απόφαση και να πηδήξει από το δέντρο για να πετάξει. Είναι εξωφρενικό! Είναι άνω ποταμών, όλε όλε! Δεν έχω μούτρα να βγω στη γειτονιά, ντρέπομαι... Συναντάω τα άλλα σπουργίτια και τα ακούω να διηγούνται τις περιπέτειες των παιδιών τους και ζηλεύω, γιατί εγώ δεν ξέρω τι να πω. Ρεζίλι έχω γίνει, ρεζίλι, όλε όλε!”

»Οι φωνές του Ισπανού ακούγονταν δυνατές στο πρακτορείο των λεωφορείων, αλλά σε κανέναν δεν έκαναν εντύπωση, τις είχαν συνηθίσει και του έδιναν δίκιο, κουνώντας με κατανόηση τα κεφάλια τους, γιατί όλοι γνώριζαν το δράμα του. Ο μοναχογιός του δεν αποφάσιζε να βγει από τη φωλιά τους και να πηδή-

ξει από το δέντρο, να μάθει επιτέλους να κουνάει τα φτερά του και να πετάξει όπως έκαναν τα υπόλοιπα σπουργίτια της ηλικίας του. Άδικα πήγαιναν οι φωνές και οι παραινέσεις του Ισπανού, ο Άγριος Χουάν φοβόταν ακόμα και τη σκιά του.

»“Έμπρός λοιπόν, λεβέντη μου, όρμα, όρμα. Πότε επιτέλους θα γίνεις άντρας να σε σέβονται όλοι, όλε όλε!”

»“Τρίου, τρίου, σνιφ, σνιφ, σνιφ!” συνέχισε το βιολί του ο μικρός και προσπαθούσε να κρυφτεί κάτω από το φτερό της μαμάς του.

»“Άχ, Θεέ μου, όλοι γελούν ειρωνικά πίσω από την πλάτη μου... Όλοι! Άκου, Ντολόρες, άκου!” έκανε όλο νεύρα ο Ισπανός τεντώνοντας το αυτί του, αλλά, αντί για ειρωνικά γέλια, ακούστηκε μια φωνή δυνατή σαν μπουμπουνητό και τρομαγμένη σαν ατύχημα στην εθνική αρτηρία: “Έρχονται τα περιστέρια, συναγερμός! Συναγερμός!”»

Γιάννης Ρεμούνδος

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΤΟΥ ΆΓΡΙΟΥ ΧΟΥΑΝ

Τυπώθηκε σε 100% ανακυκλωμένο χαρτί.

Όταν τα σπουργίτια στην περιοχή του πρακτορείου των λεωφορείων εμφανίστηκαν με το ένα φτερό τους κατακίτρινο, οι επιστήμονες άρχισαν να τραβάνε τα μαλλιά τους και να σκίζουν τα πτυχία τους. Κανένας δεν μπορούσε να εξηγήσει αυτό το περίεργο φαινόμενο. Και κανένας δεν ήθελε να παραδεχτεί ότι ο Άγριος Χουάν είχε βάλει το δαχτυλάκι του...

Περιστέρια εναντίον σπουργιτιών, κανναβούρια και καναρίνια, φτερά κολλημένα με σιρόπι από μπακλαβά, παπαγάλους ποδοσφαιρόφιλους, κοράκια και κοκοράκια: και τι δε συναντά στο δρόμο του ο Άγριος Χουάν, για να αναδειχθεί στο τέλος ο σπουργίταρος της πόλης.

Μια ιστορία για τη σημασία τού να είσαι ο εαυτός σου, όπως προστάζει η ψυχή σου και όχι οι άλλοι.

...και για νεαρούς αναγνώστες με απαιτήσεις

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 08641